

При матеріалізованому ресурсному підході до оцінки їх ефективності, за базу порівняння приймаються необхідні види матеріальних ресурсів, а при витратному – спожиті. У використанні витратного підходу для аналізу беруться тільки поточні витрати, так як саме вони показують фактичну характеристику кількості спожитих ресурсів віднесених на витрати, що дозволяє говорити про реальну ефективну діяльність підприємства.

Звідси, достовірність оцінки економічної ефективності залежить від правильності формування інформації про витрати і матеріальні ресурси. Сам розрахунок економічної ефективності, шляхом порівняння витрат із результатами, є показником абсолютної ефективності, який характеризує ефективність використання витрат, спрямованих на отримання загального економічного ефекту. А при порівнянні витрат і результатів за різних варіантів – отримується показник порівняльної ефективності, який характеризує їх економічні переваги. Такі розрахунки можуть виконуватися як з використанням показників абсолютної ефективності, так і з використанням показників одноразових та поточних витрат за їх матеріально-ресурсним забезпеченням.

Таким чином, абсолютна і порівняльна ефективність використання матеріальних ресурсів у виробництві, тісно і органічно пов'язані між собою, оскільки обґрунтування і вибір найкращого варіанту рішення виробничого завдання підприємства ґрунтуються на зіставленні показників абсолютної ефективності ресурсного вкладення у фондомісткості та матеріаломісткості продукції, трудомісткості і матеріаломісткості виробництва, собівартості і рентабельності продукції та ін.

Список використаних джерел:

1. Савицька Г. В. Аналіз господарської діяльності підприємства : підручник / Г. В. Савицька. – Мн.: Нове знання, 2012. – 688 с.

Самойлова Д. О., Смирнова Т. А.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

НЕФОРМАЛЬНІ ОРГАНІЗАЦІЇ:

ПОЗИТИВНИЙ ТА НЕГАТИВНИЙ АСПЕКТ ДЛЯ МЕНЕДЖЕРІВ

Суспільство складається з великої кількості організацій, з якими пов'язані всі прояви людського життя – освіти, економіки, науки, і, насамперед, особистого життя. Дослідження структури організації – один із важливих напрямків

розвитку сучасного менеджменту. Особливо тоді, коли мова йде про формування та діяльність неформальних організацій, аналіз яких допоможе розкрити фактори, що впливають на ефективність роботи підприємства, змінити структуру організації з метою покращення діяльності, запобігти прояву її негативних факторів тощо.

Неформальна організація – це спонтанно утворена група людей, яка виникає для досягнення певних цілей, як правило, не пов'язаних з цілями формальних організацій. Така структура не підтримує формальні правила, вона управляється вільно за допомогою суспільних норм [1].

В основі неформальних відносин перебувають відносини між конкретними особистостями, а не між посадами, що встановлені всередині підприємства. Неформальні зв'язки існували і будуть існувати завжди, оскільки немає можливості всі особливості людського життя утиснути в рамки інструкцій. Ці неформальні об'єднання часто великою мірою впливають на якість діяльності та її ефективність. Тому можна сказати, що проблема виникнення та взаємодії формального і неформального всередині організації має велике значення для сучасного менеджменту та потребує особливої уваги.

У будь-якій організації, незалежно від форм власності або виду діяльності, існують неформальні групи, хоча вони ніяким чином не відображаються у формальній структурній схемі організації. Виникнення неформальних груп є наслідком природнього прагнення людини до об'єднання та взаємодії з іншими людьми, до формування стійкої форми взаємовідносин. Сприятливими для утворення та зміцнення таких відносин в організації є також взаємні симпатії, дотримання однієї системи цінностей, спільні інтереси, духовна близькість. Неформальні зв'язки виникають тоді, коли в цьому відчувається особлива потреба, необхідність в особистісних контактах і міжособистісному спілкуванні. Такі групи виявляються високоефективними як у досягненні важливих цілей, так і у впливі на оточуючих, тобто саме через неформальні організації керівництво може досягати більш ефективної роботи, якщо воно на це направить лідера цієї організації і проявить високу мотивацію робітників до поставленої задачі [2].

Слід відмітити, що неформальні групи можуть здійснювати вплив на організацію в цілому як позитивно, так і негативно. Позитивний вплив визначається допомогою у конфліктних ситуаціях, у налагодженні спілкування всередині організації, в адаптації співробітників до навколишнього середовища під час роботи, а також у створенні сильного прагнення до успіху внаслідок міцного духу колективу тощо. Тож, чим більше на фірмі неформальних організацій, тим краще, тому що: у менеджерів створюються умови більш ефективного впливу

на такі групи на основі задоволення їх інтересів та потреб; забезпечується найбільш сприятливий соціально-психологічний клімат всередині організації. Негативний вплив може проявлятися в опорі змінам в організації, поширенні чуток, що призводять до конфліктів та негативного ставлення до керівників [3].

Отже, для збільшення ефективності роботи всієї організації, керівництво має визнати неформальну організацію і впливати через неї на ефективність діяльності в цілому, прислухатися до думки неформальних груп, враховувати ефективність рішень неформальних організацій та не допускати розповсюдження пліток шляхом оперативного надання офіційної інформації.

Список використаних джерел:

1. Мнушко З. Н., Дихтярева Н. Н. Менеджмент и маркетинг в фармации. Ч. I. Менеджмент в фармации / под ред. З. Н. Мнушко. – Х., 2013.
2. Управління людськими ресурсами. Групи в організації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.naiu.kiev.ua/books/osnovu_menedjmentu/files/.pdf
3. Монастирський Г. Л. Теорія організації : навч. посіб. / Г. Л. Монастирський. – К.: Знання, 2014. – 319 с.

К. е. н. Сисоліна Н. П., к. т. н. Савеленко Г. В., к. е. н. Нісфоян С. С.

Центральноукраїнський національний технічний університет,

м. Кропивницький (Україна)

ЕКОНОМІЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ВІТЧИЗНЯНИХ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

На конкурентоспроможність країни, на її місце в світовій спільноті безпосередньо впливає інноваційний розвиток вітчизняних промислових підприємств. Проте на сучасному етапі вітчизняні промислові підприємства машинобудування не відповідають сучасному рівню науково-технічного прогресу, тому потребують значного переоснащення для забезпечення виробництва якісної та продуктивної техніки, яка зможе конкурувати із провідними іноземними виробниками техніки та приносити прибуток, зокрема і національній економіці.

Більшість машинобудівних підприємств по випуску техніки, зокрема сільськогосподарської, часто балансують на межі банкрутства, вони втрачають свій потенціал, коли випускають продукцію в одиничних екземплярах або малими серіями, або взагалі, на даний час, зупинені, а деякі вже порізані на металобрухт. Виходом з цієї ситуації, тобто на конкурентні позиції з світовими